

פרשת האזינו פרק לב- השירה

עמוד ב: מקבילות

דברים לא

כח הקהילו אלי את-כל זקני שבטיכם ושטריכם; ואת-השמים ואת-הארץ. כט כי ידעתי אחרי מותי כי-השחת תשחתו וסרתם מן-הדרך אשר צוייתי אתכם; וקראת אתכם הרעה, באחרית הימים-כי-תעשו את-הרע בעיני ה' להכעיסו במעשה ידיכם.

יט ועתה כתבו לכם את-השירה הזאת ולמדוה את-בני-ישראל שירה בפהם: למען תהיה-לי השירה הזאת לעז-בבני ישראל.

כ כפי-אביאנו אל-האדמה אשר-נשבעתי לאבתיו זבת חלב ודבש ואכל ושבע ודשו; ופנה אל-אלהים אחרים, ועבדום ונאצונו והפר את-בריתי.

טז ולאמר ה' אל-משה הנך שכב עם-אבתך; וקם העם הזה וזנה אחרי אלהי נכר-הארץ אשר הוא בא-שמה בקרבו ועזבוני והפר את-בריתי אשר כרתי אתו.

יז וחרה אפי בו ביום-ההוא ועזבתים והסתרתני פני מהם והיה לאכל ומצאו רעות רבות וצרות; ואמר ביום ההוא הלא על פי-אין אלהי בקרבי מצאוני הרעות האלה. יח ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על-כל הרעה אשר עשה כי פנה אל-אלהים אחרים.

כא והיה כי-תמצאן אתו רעות רבות וצרות וענתה השירה הזאת לפניו לעז כי לא תשכח מפני זרעו כי ידעתי את-יצרו אשר הוא עשה היום בטרם אביאנו אל-הארץ אשר נשבעתי.

תהלים קו

לד לא-השמידו, את-העמים-אשר אמר ה' להם. לה ויתערבו בגוים; וילמדו, מעשיהם. לו ויעבדו את-עצביהם; ויהיו להם למוקש. לז ויזבחו את-בניהם, ואת-בנותיהם-לשדים. לח וישפכו דם נקי דם-בניהם ובנותיהם-אשר וזבחו לצצבי כנעו; ויתחנף הארץ, בדמים. לט ויטמאו במעשיהם; ויזנו, במעלליהם. מ ויחר-אף ה' בעמו; ויתעב, את-נחלתו. מא ויתנם בגד-גוים; וימשלו בהם, שניאיהם. מב וילחצום אויביהם; ויכנעו, תחת ידם. מג פעמים רבות, יצילם: יממה ימרו בעצתם; וימכו, בעונם. מד וירא, בצר להם- בשמעו, את-רננתם. מה ויזכר להם בריתו; וינחם, כרב חסדו. מז ויתן אותם לרחמים-לפניו, כל-שויביהם. מז הושיענו ה' אלהינו, וקבצנו, מן-הגוים: להדות, לשם קדשך; להשתבח, בתהלתך.

התקיים בימי ירבעם בן יואש אף שחטאו מאד נושעו. מלכים ב פרק יד כו כי-יראה ה' את-עני ישראל מרה מאד; ואפס עצור ואפס עזוב ואין עזר לישראל. כז ולא-דבר ה' למחות את-שם ישראל מתחת השמים, ויושיעם ביד רבועם בן-יואש.

תהלים פרק עט, י

למה יאמרו הגוים-איה אלהיהם: ינדע בגייתם לעינינו; נקמת דם-עבדיך השפוך. וכפר אדמותו עמו.

א האזינו השמים ואדברה;

ב יערף כפטר לקחי,

כשעירם עלי-דשא,

ג כי שם ה', אקרא:

ד הצור תמים פעלו,

א-ל אמונה ואין עול,

ה שחת לו לא, בניו מומם:

ו הלה, תגמלו-זאת-

הלוא-הוא אביך קנך,

ז זכר ימות עולם בניו שנות דר-ודר;

ח בהנחל עליון גוים,

יצב גבלת עמים,

ט כי חלק ה', עמו:

י למצאו בארץ מדבר,

יטבבנהו, יבוננהו-

יא כנשך יעיר קנו, על-גוזליו ירחף;

יב ה' ביד ינחנו;

יג ירכבוהו על-במותי (במתיו) ארץ,

וינקהו דבש מסלע,

יד חמאת בקר וחלב צאן,

יז בני-בשן ועתודים,

יז-ענב, תשתה-חמר.

יח שמנת עבית כשית;

יט וינבל צור ישעתו.

כ בתועבת, יכעיסהו.

כא אלהים, לא ידעום;

כב לא שערום אבתיהם.

כג ותשכח, א-ל מחלדך.

כד מפעס בניו, ובנתיו.

כה אראה, מה אחריתם:

כו בנים לא-אמן בם.

כז כפעסוני בתבליהם;

כח בגוי נבל אכעיסם.

כט ותיקד עד-שאל תחית;

ל ותלהט מוסדי הרים.

לא חצי, אכלה-בם.

לב וקטב מרירי;

לג עם-חמת, זחלי עפר.

לד גם-בתולה-לונק, עם-איש שיבה.

לה אשביתה מאנוש, זכרם.

לו פן-ינכרו, צרימו:

לז ולא ה' פעל כל-זאת.

לח ואין בהם, תבונה.

לט גבינו, לאחריתם.

מ וישנים, יניסו רבבה:

מא והי הסגירם.

מב ואבינו, פלילים.

מג ומשדמת עמרה:

מד אשפלת מרות, למו.

מה וראש פתנים, אכור.

מז חתום, באוצרתי.

מח לעת תמוט רגלם:

מט וקש עתדת למו.

נא ועל-עבדיו יתנתם:

נב ואפס עצור ועזוב:

נג צור, חסיו בו.

נד ישתו יין נסיכם;

נה יהי עליכם, סתרה.

נו ואין אלהים, עמדי:

נז מחצתי ואני ארפא;

נח מ-כי-אשא אל-שמים, ידי;

נט אם-שנותי ברק חרבי,

ס אשיב נקם לצרי,

סא מב אשפיר חצי מדם,

סב מדם חלל ושבה,

סג ממ הרנינו גוים עמו,

סד ונקם ישיב לצרו,

ותשמע הארץ, אמרי-פי.

תזל כטל אמרתי,

וכרביבים עלי-עשב.

הבו גדל, לא-להינו.

כי כל-דרכיו משפט:

כז צדיק וישר הוא.

זור עקש, ופתלתל.

עם נבל, ולא חכם:

הוא עשף ויכנף.

שאל אביך ויגדך זקניך ויאמרו לך.

בהפרידו בני אדם;

למספר בני ישראל.

יעקב, חבל נחלתו.

ובתהו ילל ישמן;

יצרנהו, כאישון עינו.

פרש כנפיו יקחהו ישאהו על-אברתו.

ואין עמו, אל נכר.

ויאכל תנובת שדי;

וישמן מחלמיש צור.

עם-חלב פרים ואילים

עם-חלב, כליות חטה;

טו וישמן ישרון ויבעט,

טז ויטש א-לוה עשהו,

טז ויקנאוהו, בזרים;

יז ויזבחו לשדים לא אלה-

יח חדשים מקרב צאן,

יט וירא ה', וינאץ,

כ ויאמר אסתירה פני מהם-

כא כי דור תהפכת המה,

כב הם קנאוני בלא-אל,

כג ואני אקניאם בלא-עם,

כד כי-אש קדחה באפי,

כה ותאכל ארץ ויבלה,

כז אספה עלימו, רעות;

כח מזי רעב ולחמי רשף,

כט וישן-בהמת, אשלח-בם,

ל מחוץ תשכל-חרב ומחדרים אימה; גם-בחור

כז אמרתי, אפאיהם;

כח לולי, פעס אויב אגור-

כט פן-יאמרו ידנו רמה,

ל א כי-גוי אבד עצות המה;

לא כט לו חכמו, ישפילו זאת;

לב ל איכה ירדף אחד, אסף,

לג אם-לא כי-צורם מחרם,

לד כי לא כצורנו, צורם;

לה כ כי-מנפן סדם גפנם,

לא ענבמו, ענבי-רוש-

לב חמת תנינם, יינם;

לז הלא-הוא, כמס עמדי;

לח לה לי נקם ושלם,

לט כי קרוב יום אידם,

מ כי-יזין ה' עמו,

מא כי יראה פי-אזלת יד,

מב ואמר, אי אלהימו-

מג אשר חלב זבחימו יאכלו,

מד יקומו, ויעזרכם-

מה ראו עתה, כי אני אני הוא,

מז אני אמית ואחיה,

מח ואין מדי, מציל.

מט ואמרתי, חי אנכי לעלם.

נא ותאחו במשפט ידי;

נב ולמשנאי אשלם.

נג וחרבי תאכל בשר;

נד מראש פרעות אויב;

נה כי דם-עבדיו יקום;

Parashat Haazinu

This poem of sadness includes within it many textual parallels, among them **to the previous parasha which foreshadowed and described the catastrophe.**

At the same time, these parallels seem to indicate that this poem refers specifically to the period of the Shoftim; **in Tehillim, the parallel source clearly points to this.** The period of the Shoftim was one of internal exile. When the Jewish people sinned and worshipped idols, God enslaved them by means of the surrounding nations rather than exile them from the land of Israel. This served as a mini-exile whose purpose was to turn the hearts of the people back to God. Unfortunately, the people did not heed these warnings.

We also find **parallels to the period of the Kings**, but there, too, the warnings went unheeded.

Finally, after all the warnings were ignored, the terrible destruction and devastation described in Parashat Ki Tavo comes to be.

Let us hope that we have earned the lessons. My father-in-law would often repeat an important idea: "Our nation has the longest history, but the shortest memory." Let us hope that this has changed.